

บทคัดย่อ

การข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ต หมายถึงการกระทำอันเป็นการข่มขู่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยเฉพาะซ้ำ ๆ ผ่านทางอินเทอร์เน็ตต่อเนื่องกันในช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งอาจเป็นระยะเวลาด้าน ๆ หรือยาวนานเป็นปี หรือหลายปีก็ได้ โดยจุดประสงค์ของผู้กระทำคือเพื่อข่มขู่ให้ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของตนเกิดความรู้สึกหวาดกลัว ตระหนก ตกใจ การข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตนั้นแม้จะยังมิได้มีการลงมือกระทำการตามที่ข่มขู่จนก่อให้เกิดผลร้ายหรือความเสียหายแก่ผู้ที่ถูกข่มขู่ก็ตาม แต่เมื่อโดนข่มขู่ว่าจะทำอันตรายต่อร่างกาย ชีวิต หรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน หรือเชื่อว่าจะมีการกระทำการใดตามที่ข่มขู่ไว้ ผู้ถูกข่มขู่ย่อมเกิดความหวาดกลัว รู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตน จนส่งผลกระทบต่อจิตใจ ร่างกาย และการดำเนินชีวิตได้ ดังนั้นหากไม่มีการแทรกแซงเพื่อหยุดหรือยับยั้งการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ต การกระทำความดังกล่าวย่อมส่งผลกระทบอันไม่พึงประสงค์ต่อผู้ถูกข่มขู่เกินควร

ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการบัญญัติให้การข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตเป็นความผิดอาญา โดยกฎหมายของแต่ละมลรัฐจะมีความแตกต่างกันไปตามแต่ละบัญญัติขึ้น อย่างไรก็ตามกฎหมายการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตของแต่ละมลรัฐจะประกอบไปด้วยการกระทำต่าง ๆ อันเป็นการข่มขู่ผ่านทางอินเทอร์เน็ตต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง และจุดประสงค์ของการข่มขู่คือเพื่อทำให้ผู้ถูกข่มขู่เกิดความหวาดกลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อร่างกาย ชีวิต ทรัพย์สินของผู้ถูกข่มขู่หรือสมาชิกในครอบครัวของผู้นั้น โดยวัตถุประสงค์ของการบัญญัติกฎหมายการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ต คือ เพื่อป้องกันเหยื่อและหยุดหรือยับยั้งผู้กระทำมิให้กระทำการต่อไปจนเกิดผลร้ายแก่เหยื่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งหมายที่จะศึกษากฎหมายการข่มขู่ทางทางอินเทอร์เน็ตของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเน้นเฉพาะกฎหมายของมลรัฐอิลลินอยส์ มลรัฐวอชิงตัน มลรัฐลุยเซียนา มลรัฐมิสซิสซิปปี มลรัฐนอร์ทคาโรไลนา และมลรัฐโรดไอแลนด์ โดยพิจารณาถึงองค์ประกอบของความผิดฐานข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ต โทษ และมาตรการอื่น ๆ ทางกฎหมายที่นำมาใช้กับผู้กระทำความผิด และเนื่องจากในปัจจุบันนี้กฎหมายอาญาของไทยยังมิได้มีการบัญญัติความผิดฐานข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตขึ้นมาใช้บังคับ จึงควรพิจารณาว่ากฎหมายอาญาของไทยที่มีอยู่มีความเหมาะสมและครอบคลุม สามารถนำมาใช้บังคับกับการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตได้เพียงใด และจะได้นำกฎหมายว่าการข่มขู่ทางทางอินเทอร์เน็ตของมลรัฐดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขหรือบัญญัติความผิดฐานข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตขึ้นมาใช้บังคับในประมวลกฎหมายอาญาของไทย

ผลจากการศึกษาพบว่ากฎหมายว่าด้วยการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตของของมลรัฐอิลลินอยส์ มลรัฐวอชิงตัน มลรัฐลุยเซียนา มลรัฐมิสซิสซิปปี มลรัฐนอร์ทคาโรไลนา และมลรัฐโรดไอแลนด์ มีองค์ประกอบที่เป็นหลักทั่วไป คือ องค์ประกอบในส่วนของการกระทำภายนอก ได้แก่ การข่มขู่ผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ว่าจะทำร้ายร่างกายบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือข่มขู่ว่าจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือสมาชิกในครอบครัวของบุคคลนั้น ส่วนองค์ประกอบภายใน คือ กระทำโดยจงใจ มีเจตนาข่มขู่ ทำให้เกิดหวาดกลัว หรือตกใจ นอกจากนั้นยังมีมาตรการอื่น ๆ ทางกฎหมายที่นำมาใช้กับผู้กระทำความผิดฐานข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตอีกด้วย

สำหรับกฎหมายของไทยนั้น เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตแล้ว ทำให้ทราบว่า กฎหมายที่สามารถนำมาใช้บังคับ ได้แก่ มาตรา 392 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามมาตรา 392 นั้นผู้กระทำความผิดต้องทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัว หรือความตกใจ โดยการขู่เข็ญ อย่างไรก็ตามมาตรา 392 นั้นมีอัตราโทษเบาจึงอาจไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ลงโทษผู้ที่กระทำความผิดซ้ำ ส่วนมาตรการอื่น ๆ ทางกฎหมายที่จะนำมาใช้กับผู้กระทำนั้นก็ยังคงไม่เพียงพอ

ดังนั้นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงได้เสนอให้เห็นถึงข้อจำกัด ความไม่เหมาะสม และความไม่เพียงพอของกฎหมายอาญาของไทย รวมทั้งมาตรการอื่น ๆ ทางกฎหมายที่จะนำมาใช้บังคับเกี่ยวกับการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ต จึงได้ขอเสนอแนะให้มีการบัญญัติความผิดฐานข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตและแก้ไขเพิ่มเติมวิธีการเพื่อความปลอดภัย เพื่อนำมาใช้บังคับกับการข่มขู่ทางอินเทอร์เน็ตได้อย่างเหมาะสม